

Arrest

nr. 205 018 van 7 juni 2018
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 november 2014 tot intrekking van het recht op vestiging en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 januari 2015 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad in 1998 in het huwelijk met een Belgische, mevrouw S. Hij werd op basis van dit huwelijk in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen in 2000.

1.2. Op 10 september 2002 is verzoeker uit de echt gescheiden van mevrouw S.

1.3. Op 25 december 2002 trad verzoeker in Marokko opnieuw in het huwelijk met mevrouw L.A.B. nadat hij eerder van deze vrouw was gescheiden in Marokko.

1.4. Op 4 augustus 2003 werd voor L.A.B. een aanvraag ingediend voor een visum lang verblijf (type D), met het oog op gezinshereniging.

1.5. Bij vonnis van 16 september 2010 werd het huwelijk tussen verzoeker en mevrouw S. nietig verklaard door de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde, om reden van schijnhuwelijk.

1.6. Op 31 januari 2011 werd jegens voormeld vonnis hoger beroep aangetekend door mevrouw S., doch bij arrest van 31 januari 2013 bevestigde het hof van beroep te Gent het bestreden vonnis.

1.7. Op 28 november 2014 trof de verwerende partij een beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“(…) Betrokken vreemdeling verkreeg een C kaart op basis van gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote [S.R.] met wie hij huwde op 24.10.1998. Hij diende een aanvraag vestiging in op 26.05.1999. Er werd een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel genomen dezelfde dag. Hiertegen diende de betrokkene een verzoek tot herziening in op 27.15.1999. Na een positieve woonstcontrole werd de beslissing inderdaad herzien op 29.12.1999. De betrokkene werd ingeschreven in het bevolkingsregister op 10 01 2000, hij werd in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Deze kaart werd op 23.10.08 omgezet naar een C kaart. Op 31.01.2013 verklaarde het Hof van beroep te Gent het hoger beroep ingeleid tegen het vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 16.09.2010, dat het huwelijk tussen de betrokkene en Mevr. [S.] vernietigde, ontvankelijk maar ongegrond (ref arrest 2011/AR/224). Aldus werd betrokkenes huwelijk met Mevr. [S.] door het Hof van beroep te Gent vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en werd het strijdig bevonden met de internationale en Belgische openbare orde.

De betrokkene heeft de Belgische procédures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met de Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit voornoemd arrest.

*Als een gevolg van het algemeen rechtsprincipe *fraus omnia corrumpit* wordt betrokkenes recht op vestiging in het Rijk ingetrokken. (…)*”.

1.8. Eveneens op 28 november 2014 besliste de verwerende partij tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de tweede bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“(…) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen’, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 10 januari 2015

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten.

□ *2° de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste, van de wet)*

Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Als een gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene zijn recht op vestiging in het Rijk verkreeg vervallen ook alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten. Zo ook het recht op gezinshereniging. De vestiging van de betrokkene werd ingetrokken bij beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 28.11.2014.

□ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden,*

Bij arrest van het Hof van Beroep te Gent van 31.01.2013 (2011/AR/224) werd betrokkenes huwelijk met de Belgische onderdane [S.R.] vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus als strijdig met de openbare orde bevonden(…).”.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing werpt verzoeker onder meer de schending op van het formele motiveringsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt ter ondersteuning hiervan als volgt:

“Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op “afdoende” wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd.

Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlfomules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998; R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

In casu beschikt de overheid over een discretionaire bevoegdheid, en zal zij dus haar motivering in extenso dienen te expliciteren.

8.2.1.1. schending van de formele motiveringsplicht

*Verwerende partij baseert zich in haar intrekingsbeslissing op het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*.*

Echter zijn de gronden om een einde te maken aan het verblijfsrecht van een betrokkene expliciet opgenomen in de Vreemdelingenwet.

De intrekking van het verblijfsrecht en het bevel om het grondgebied te verlaten (art. 7, 1e lid, 2 en 3 vreemdelingenwet) ten aanzien van de burger van de Unie of van zijn familieleden die valse of bedrieglijke informatie of valse of vervalste documenten hebben ‘gebruikt’ of die hun toevlucht hebben gezocht tot fraude of andere onwettige middelen, die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van dit recht, worden meer bepaald geregeld door art. 42septies van de vreemdelingenwet (zie: RvV nr. 50.394, 28 oktober 2010, rev. Dr. Étr. 2010, afl. 160, 548.) en, nog specifiekere wat betreft onderhavige kwestie van schijnhuwelijken, door artikel 42quater Vw., artikelen dewelke in casu onverkort van toepassing zijn.

*Niet het door verwerende partij gehanteerde rechtsadagium ‘*fraus omnia corrumpit*’ is dus van toepassing, maar wel artikel 42quater Vw., dan wel minstens art. 42septies Vw.*

*Verwerende partij kan zich niet beroepen op het beginsel ‘*fraus omnia corrumpit*’ om aan de beslissing de wettelijke grondslag te geven die zij niet heeft. (zie: RvV nr. 50.394, 28 oktober 2010, rev. Dr. Étr. 2010, afl. 160, 548.)*

Door na te laten de correcte wetsbepaling (artikel 42quater Vw., dan wel minstens art. 42septies Vw.) aan te halen, schendt verwerende partij haar formele motiveringsplicht.

Bovendien holt verwerende partij door geen gebruik te maken van daartoe specifieke en op expliciete wijze in het leven geroepen wettelijke bepalingen, de bestaansredenen van deze bepalingen (nl. de artt. 42quater § 1, 4° e.v., dan wel 42septies Vw.) op ongerechtigde wijze uit.

Het is tot slot niet conform de beginselen van algemeen bestuur, onder meer het redelijkheidsbeginsel, dat verweerster wettelijke bepalingen, dewelke (eventueel) voordeliger zijn voor de betrokkene (bv. met betrekking tot art. 42quater Vw. het respecteren van een termijn van 5 jaar waarbinnen de beslissing dient te worden genomen), (al dan niet wetens en willens) omzeilt door zich te beroepen op niet-gecodeerde rechtsbeginselen”.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te

stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

2.3. Met de eerste bestreden beslissing wordt verzoekers vestigingsrecht ingetrokken. De beslissing vermeldt dat toepassing wordt gemaakt van het algemeen rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' en verwijst naar de nietigverklaring van verzoekers huwelijk wegens schijnhuwelijk. De verwerende partij is van oordeel dat verzoeker de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt aangezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan.

2.4. Kernpunt van verzoekers betoog is dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom geen toepassing wordt gemaakt van artikel 42quater dan wel artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, die expliciete wettelijke gronden uitmaken om een einde te stellen aan het verblijf. Hij acht het voorts een schending van het redelijkheidsbeginsel dat de verwerende partij geen toepassing maakt van voormelde wetsbepalingen doch wel van een rechtsadagium. Volgens verzoeker holt de verwerende partij daarmee de bestaansreden van deze wettelijke bepalingen uit en omzeilt ze deze ook.

2.5. Het staat niet ter betwisting dat verzoeker voorafgaand aan de bestreden beslissing een verblijfsrecht genoot als familielid van een Belg. Verzoeker valt aldus, gezien het gestelde in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, onder het toepassingsgebied van de artikelen 40 tot en met 47 van de Vreemdelingenwet. Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet regelt in dit kader de gevallen waarbij wegens fraude een einde kan worden gesteld aan een dergelijk verblijfsrecht.

2.6. Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

2.7. Artikel 42septies werd ingevoerd door artikel 32 van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidde dan als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

2.8. In de voorbereidende werken met betrekking tot voormelde wet kan worden gelezen dat “artikel 42septies, nieuw (artikel 32 van dit ontwerp), [...] (...) , bevestigt dat er in geval van schijnhuwelijk of fraude op elk moment een einde kan worden gemaakt aan het verblijf van het familielid” (Parl. St., zitting 2006-2007, n 2845/001, p. 55). Door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet werd deze bepaling vervangen en luidde ze zoals weergegeven in punt 2.6. Het blijkt niet dat de intentie van de wetgever gewijzigd is om met deze bepaling schijnhuwelijken te beteugelen.

2.9. Vermits verzoekers huwelijk bestempeld werd als een schijnhuwelijk, diende de verwerende partij artikel 42septies van de Vreemdelingenwet toe te passen of minstens uit te leggen waarom ze deze bepaling niet toepast die voorziet in een ex-nunc beëindiging van het verblijfsrecht. Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet viseert immers alle gevallen van fraude zonder uitzondering en is derhalve ook van toepassing op schijnhuwelijken. Deze bepaling betreft een toepassing van het adagium “fraus omnia corrumpit” (cf. RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329 en RvS 28 maart 2017, nr. 237.820).

2.10. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd wanneer hij de verwachting koestert dat er conform het gestelde in artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, ex nunc een einde wordt gesteld aan zijn verblijf of dat hij minstens een uitleg krijgt waarom de verwerende partij geen toepassing maakt van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, quod non in casu.

2.11. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling volstaat om de eerste bestreden beslissing te vernietigen.

2.12. De nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen. Hierin wordt met betrekking tot de besproken kritiek het volgende verweer ontplooid:

"In de uiteenzetting van het eerste middel verwijst de verzoekende partij naar artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

*De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris de bestreden beslissing ten onrechte zou gesteund hebben op het rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*, terwijl de gronden om een einde te stellen aan het verblijfsrecht expliciet in de Vreemdelingenwet opgenomen zijn. De gemachtigde zou nagelaten hebben om de correcte wetsbepaling toe te passen.*

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De eerste bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen: (...)

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt afdoende om welke reden de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft geoordeeld dat het recht op vestiging van de verzoekende partij diende ingetrokken te worden.

De verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie toepassing had moeten maken van de artikelen 42quater of 42septies van de Vreemdelingenwet.

*Verweerder laat gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij geenszins kunnen aangenomen worden. Immers kan niet voorbij gegaan worden aan het feit dat de wetgever in gevallen waarin fraude heeft geleid tot het toekennen van een verblijfsrecht, het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* als juridische grondslag heeft aanvaard om een verblijfs- of vestigingsrecht te beëindigen.*

Zie ook:(...) (cf. RvS 19 juli 2012, nr. 220.341).(.) ." (R.v.V. nr. 102.736 dd. 13.05.2013) [...]

Uit de stukken van het administratief blijkt afdoende dat de verzoekende partij op 24.140.1998 een huwelijk met een Belgische vrouw heeft afgesloten, dat niet gericht was op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar uitsluitend op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel. Op grond van voormeld huwelijk heeft de verzoekende partij verblijfsrecht in het Rijk verworven.

*Er kan aldus geen redelijke twijfel bestaan nopens het feit dat de verzoekende partij met frauduleuze intenties de Belgische procedures tot gezinshereniging heeft misbruikt, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging volkomen terecht oordeelde dat het recht op vestiging in toepassing van het algemeen rechtsprincipe "*fraus omnia corrumpit*" diende ingetrokken te worden.*

De verzoekende partij betwist de motieven van de eerste bestreden beslissing ook nergens in haar inleidend verzoekschrift. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat haar verblijf slechts op

grond van de artikelen 42quater of 42septies van de Vreemdelingenwet kon ingetrokken worden, gelet op het feit dat het huwelijk van de verzoekende partij met een Belgische vrouw -op grond waarvan verblijfsrecht verworven werd- ex tunc vernietigd werd, zodat het moet geacht worden nooit te hebben bestaan en zodat de verzoekende partij ook geacht moet worden nooit enig recht op verblijf gehad te hebben.

Zie ook: (...)(R.v.V. nr. 132 033 van 23 oktober 2014) [...] (...)".

2.13. Voor wat het door de verwerende partij gevoerde verweer over de formele motiveringsplicht volstaat het te verwijzen naar het gestelde in punt 2.2. Voorts kan het feit dat artikel 42septies van de Vreemdelingenwet slechts de mogelijkheid voorziet om een verblijfsrecht ex nunc te beëindigen, doch niet om het ex tunc in te trekken, geen alibi verschaffen aan de verwerende partij om alsnog het adagium *fraus omnia corrumpit* met ex tunc-werking toe te passen. De Raad herhaalt nogmaals dat artikel 42septies van de Vreemdelingenwet alle gevallen van fraude viseert zonder uitzondering en dat deze bepaling derhalve ook van toepassing is op schijnhuwelijken. Hierop heeft de Raad van State ook uitdrukkelijk gewezen (cf. RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329 en RvS 28 maart 2017, nr. 237.820). Verder heeft het Hof van Cassatie in zijn arresten met nrs. C.16.0538 N en C.16.0544.N van 23 november 2017 gesteld dat het betrokken hof van beroep het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* miskende door het in strijd met de wet toe te passen. Het Hof van Cassatie wees erop dat in toepassing van de wet het verlies van de Belgische nationaliteit, ook als er sprake is van fraude in geval van een nietigverklaring van een huwelijk wegens een schijnhuwelijk, alleen gevolg kan hebben voor de toekomst. Het Hof van Cassatie benadrukte hierbij dat het beginsel *fraus omnia corrumpit* niet contra legem kan worden toegepast. Dezelfde parallel kan worden getrokken voor een vernietiging van een huwelijk wegens een schijnhuwelijk en artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. De verwijzing door de verwerende partij in haar nota naar andersluidende rechtspraak van de Raad kan aan dit alles geen afbreuk doen.

2.14. De vernietiging van de eerste bestreden beslissing heeft als gevolg dat verzoeker terug de positie inneemt waarbij hij een verblijfsrecht geniet. Hij kan dan ook niet het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Voor de rechtszekerheid wordt de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, uit het rechtsverkeer gehaald aan de hand van een vernietiging.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 november 2014 tot intrekking van het recht op vestiging en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA